

DAGEN OG TIMEN

... Jeg sender det her brev uden at vide, om du stadig bor i dit og Mettes hus, uden at vide, hvor du befinder dig i verden. Jeg ved ikke, hvorfor jeg pludselig fik lyst til at skrive til dig. Måske for at få kontakt med de to dage, du var hos mig i Bretagne, og hvor jeg traf en beslutning, hvis indhold jeg prøver ikke at glemme.

Læs mere...

Du fortalte mig, at du ville vende op og ned på dit eget liv, at du søgte tilbage mod det, der engang havde været dit livs projekt. Jeg har tit tænkt på, om du faktisk gjorde det, hvad der er sket med dig.

Mine egne beslutninger tager tid for at modnes, ligner vi mon hinanden på det punkt? Jeg har valgt at se på mig selv som en af Bibelens kloge jomfruer, der i det mindste har forberedt sig og har olie på deres lamper, når „brudgommen“ kommer. Jeg er brudt op fra min sikre tilværelse to gange i mit liv, fordi det føltes som det rigtige valg. Første gang var det for at gå derhen, hvor Yann var. Denne gang – jeg ved det knapt.

Men tiden går, ugerne og månederne. Måske står jeg trods alt en dag og ved, at livet gik, uden at jeg levede det. Nu rækker jeg hånden ud efter den, der var med, da jeg besluttede mig.

Hvis jeg får brevet tilbage med adressaten ubekendt, må jeg blot konstatere, at jeg er kommet for sent. Har du ikke lyst til at svare mig, er der ikke så meget, jeg kan gøre ved det.

Din

Nanna

(...)

11.12.1995 Vores flyvebilletter til Paris ligger nede på spejlhylden i entreen. I morgen tidlig kommer flyttefolkene efter de få møbler, Gustav har bestemt sig for

at opmagasinere. Resten af inventaret er sat på auktion. Manden fra auktionsfirmaet gik herfra med lysende øjne, der er åbenbart store penge i det, han kaldte for „moderne klassikere“. Huset er der flere købere til. Snart er sporene efter os slettet.

Min kuffert står på sengen, næsten færdigpakket. Inde fra badeværelset kan jeg høre Gustav synge. Ikke hans sædvanlige nynnen. En høj, klar, pivfalsk sang.

Gustavs løsninger er ikke nødvendigvis mine. Vi behøver ikke opholde os det samme sted for at være nær hinanden. På en måde, jeg ikke kan forklare, er Gustav blevet mit hjem, som jeg tror, at jeg er blevet hans. Bevidstheden om, at den anden findes, er nok.

Alligevel har jeg besluttet at flytte tilbage. Paris er, hvordan jeg end vender og drejer det, blevet min by. En sindstilstand, jeg kan gribe mig selv i at længes efter. I den første tid skal Gustav bo i en lejlighed, han har lånt af en kollega, der stadig er i Bosnien. Siden må vi se.

Allerede i næste uge begynder han at arbejde. Mine egne planer er endnu ikke så præcise. Økonomisk klarer jeg mig en tid, og foreløbig vil jeg prøve at komme til at arbejde som frivillig i et af suppekøkkenerne.

Hvis Mette havde levet, ville hun have grinet ad mig og kaldt mig „hattedame“. Men kan jeg bidrage til at reducere lidelsen en smule ved at gøre det, er det det, jeg vælger.